

jednatele ustanoveného pro nějaký společenský podnik jejich a jsou veškeré důsledky, které dovolatel z tohoto domnělého poměru pro solidární ručení žalovaných činí, nepřipadné, nehledíc ani k další okolnosti v nižších stolicích zjištěné, že v době, ze které se žalobní nárok uplatňuje, někteří ze žalovaných nebyli již členy svazu, jiní zase jimi ještě nebyli. Vzhledem k tomu uvádí napadený rozsudek správně, že žalobce mohl by od žalovaných požadovati toliko zaplacení oněch pohledávek, pokud mu proti tomu kterému ze žalovaných vzešly, v tomto směru však žalobce ve sporném řízení návrhu neučinil a takového nároku, jenž by byl vyžadoval vlastního skutkového opodstatnění, neuplatnil, důsledkem čehož jest neoprávněna i další výtka jeho s hlediska §u 503 čís. 2 c. ř. s. vznesená, že jest řízení z této příčiny vadným. Dovolání, jež se jinak poukazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku, bylo tedy úspěch odepríti.

Čís. 6096.

Vyrovnačí řád.

**Pro obsah vyrovnání a jeho výklad jest rozhodným znění právo-
platně potvrzeného vyrovnání a nikoliv znění dlužníkovra návrhu. Omyl
dlužníkův u výkladu vyrovnání jde na jeho vrub (§ 57 vyr. ř.).**

(Rozh. ze dne 4. června 1926, Rv I 508/26.)

Věřitel domáhal se na dlužníku zaplacení celé pohledávky, jež prý obživla tím, že dlužník nezapřavil celé splátky vyrovnací kvoty. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest plně souhlasiti s odvolacím soudem, že pro obsah vyrovnání a jeho výklad jest rozhodno znění právoplatně potvrzeného vyrovnání a nikoli znění dlužníkovra návrhu. Bylo tedy povinností dlužnice, by se řídila obsahem potvrzeného vyrovnání a nikoli svým domněle odchylným návrhem. Vždyť i sama uznává, že soudní potvrzení vyrovnání má ráz konstitutivní (srv. také rozhodnutí č. 4430 sb. n. s.). Výklad, jaký daly nižší soudy potvrzenému vyrovnání, jest správný. Ale i kdyby se vycházelo ze znění návrhu dlužnice, nebylo by lze jej jinak vyložiti, než jak vyložily nižší soudy znění potvrzeného vyrovnání. Návrh ten zní doslovně: »Die übrigen Gläubiger erhalten eine 35% Quote, wovon 5% innerhalb eines Monates und der Rest in drei gleichen Raten . . . fällig wird.« Dovolatelka, kladouc důraz na slovo »wovon«, chtěla prý vyjádřiti, že první splátka 5% bude počítána nikoli z celých pohledávek, nýbrž jen z 35%ních kvot a že teprve zbytek vyrovnací kvoty prý se rozdělí na tři díly. Chtěla-li dlužnice takový — jak sama praví — od ustálené zvyklosti odchylný návrh učiniti, měla to také jasně vyjádřiti, ne-

boť podle slovního logického výkladu nelze návrhu rozuměti jinak, než že 35%ní vyrovnací kvota nebude zaplacená najednou, nýbrž ve čtyřech splátkách, totiž 5% do měsíce po pravoplatnosti potvrzujícího usnesení a zbytek ve třech stejných splátkách (po 10%) vždy po dalších šesti měsících. Tak to potvrzující usnesení také přesně vyjádřilo. Kdyby se vykládal návrh tak, jak to činí dlužnice, a kdyby se kladl důraz jen na slovo »wovon«, pak by důsledně a stejným právem mohl býti počítán »i zbytek« (und der Rest) také jenom z vyrovnací kvoty, takže by věřitelé místo 35%ní kvoty z celkových pohledávek obdrželi jen 35%ní kvotu z 35%ní kvoty, což by odporovalo předpisu §u 3 druhý odstavec vyr. ř. ve znění čl. I. zák. ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. Výklad nesporného znění listiny jest právním posouzením, které náleží soudům, takže není tu kusosti řízení, když soudy nedaly si vykládati obsah vyrovnání svědky, nebo dokonce znalci filology. Vykládala-li si dlužnice mylně svůj vyrovnací návrh a jednala-li, jak praví, v právním omylu a nikoli obmyslně nebo z hrubé nedbalosti, pak tento omyl šel na její vrub a nikoli na vrub věřitelky, neboť zákon v §u 57 vyr. ř. nerozeznává, z jaké příčiny se stalo neúplné placení (srv. také důvody plen. usnesení č. 4277 sb. n. s. předposlední a poslední odstavec). Nesplnila-li dlužnice a nyní žalovaná potvrzeného vyrovnání plně, pak již na tom nezáleží, zda ho také nesplnila včas, neboť podle §u 57 vyr. ř. obživla celá pohledávka a jsou tedy další vývody dovolání ve směru včasného plnění bez významu.

Čís. 6097.

Dopravní řád železniční.

Odesílatel ručí za škodu, způsobenou dráze nesprávným vyplněním nákladního listu, bez ohledu na to, kdy a jakým způsobem byla tato nesprávnost zjištěna. Zjištění za přepravy podle §u 58 žel. dopr. ř. má jen ještě ten další účinek, že se železniční přeprava neřídí již nesprávnými údaji nákladního listu, nýbrž skutečným stavem zásilky, že proto může železnice předepsati případné vyšší dovozné v nákladním listu a vybrati je i od příjemce zboží.

§em 57 žel. dopr. ř. jest odesílateli uloženo ručení za nesprávné vyplnění nákladního listu bez ohledu na zavinění.

Odesílatelem jest při nákladní smlouvě ten, kdo jest jako odesílatel podepsán na nákladním listě. Železnice nemůže a není povinna zkoumati, zda tento podpis odpovídá skutečnosti.

Nárok na doplacení dovozného následkem nesprávného udání obsahu nebo váhy zásilky odesílatelem v nákladním listě nepodléhá jednoleté promlčecí lhůtě ani podle §u 60, poslední odstavec, ani podle §u 71 žel. dopr. ř.

(Rozh. ze dne 4. června 1926, Rv II 755/25.)

Žalující erár domáhal se na příjemci zboží doplacení dopravného, ježto byly nesprávně deklarovány zásilky dobytka ze Slovenska do